

Ояндаи Амрико ва 18 июли соли 2020 - Рақами дуюм

Хӯрдани Паём

Jeff Pippenger
2023-08-24

Чанде пеш аз он ки муҳлати имтиёз ба поён расад, фармон дода мешавад: «суханони нубуввати ин китобро мӯҳр назан».

Ва ӯ ба ман мегӯяд: «Суханони нубуввати ин китобро мӯҳр макун, зеро вақт наздик аст. Касе ки золим аст, бигзор ҳанӯз золим бошад; ва касе ки палид аст, бигзор ҳанӯз палид бошад; ва касе ки одил аст, бигзор ҳанӯз одил бошад; ва касе ки муқаддас аст, бигзор ҳанӯз муқаддас бошад». Ваҳй 22:10, 11.

Дар боби панҷуми Ваҳй, Худои Падар бар тахти Худ нишастааст, ва дар дасти Ӯ китобе ҳаст, ки бо ҳафт мӯҳр мӯҳр зада шудааст.

Ва ман дар дасти рости Он ки бар тахт нишаста буд, китоберо дидам, ки аз дарун ва аз пушт навишта шуда, бо ҳафт мӯҳр мӯҳр зада шуда буд. Ваҳй 5:1.

Вақте ки ривоят аз ояти якум оғоз шуда, то боби ҳафтум идома меёбад, мебинем, ки Исо, ки ҳамчун Шери қабилаи Яҳудо муаррифӣ шудааст, Ҳамон Касест, ки китобро аз дасти Падари Худ гирифта, ба тадриҷ муҳрхоро мекушояд. Вақте ки Ӯ муҳри шашумро мекушояд ва паёмеро, ки он муҳр ифода мекунад, пешниҳод менамояд, боби шашум ба анҷом мерасад. Он бо саволе анҷом меёбад, ки ба боби ҳафтум роҳ мебарад, ки дар он ҷо мо ҷавоби саволеро, ки дар ояти охири боби шашум ба миён гузошта шудааст, меёбем.

Зеро ки рӯзи бузурги ғазаби Ӯ фаро расидааст; ва кист, ки тавонад истодагӣ намояд?
Ваҳй 6:17.

Боби ҳафтум садӯ чихилу ҷаҳор ҳазор ва «ҷамъияти бузург»-ро муаррифӣ мекунад. Пас аз он ки қавми Худо дар боби ҳафтум пешкаш карда мешаванд, он ғоҳ мебинем, ки мӯҳри ҳафтум ва охирин бардошта мешавад. Ягона нубуввати дигари китоби Ваҳй, ки мӯҳр шуда буд, ҳафт раъди боби даҳум аст. Нуктаи одӣ ин аст, ки ягона нубуввате дар китоби Ваҳй, ки мӯҳр шуда ва метавонад пеш аз баста шудани муҳлати озмоиш кушода шавад, «ҳафт раъд» аст.

Солҳо, агар на даҳсолаҳо, аст, ки Future for America муайян намудааст, ки «ҳафт раъд» чиро ифода мекунад. «Ҳафт раъд» таърихи ҳаракати миллерино аз 11 августи соли 1840 то 22 октябри соли 1844 ифода мекунад. Хоҳар Уайт ин воқеиятро тасдиқ мекунад ва меафзояд, ки «ҳафт раъд» ҳамчунин «рӯйдодҳои ояндаро, ки ба тартиби худ ошкор хоҳанд шуд», ифода мекунад. Пешниҳоди муфассали ин воқеиятҳо дар Nabakkuk's Tables ёфт мешавад, барои ҳар касе ки бо ин воқеиятҳои нубувватӣ ошно нест.

Ҳақиқати ҳафт раъд, ки дар гузашта пешниҳод гардида буд, ҳамоно ҳақиқат аст, аммо аз моҳи августи ҳамин сол Худованд дасти Худро аз ин мавзӯҳо бардошт ва фаҳмиши бештаре ошкор гардид. Мо аз боби даҳуми Ваҳй оғоз хоҳем кард, сипас тавзеҳи хоҳар Уайтро бар ин боб баррасӣ хоҳем намуд. Пеш аз он ки ин корро кунем, бояд ду нуктаро, ки ба баррасии ҳафт раъд иртиботе надоранд, муайян созем.

Нуктаи аввал ин аст, ки муайян намудани ҳақиқати ҳафт раъде, ки акнун кушода шудааст, барои ба ҷо гузоштани ҳама чизе, ки ҳафт раъд намояндагӣ мекунад, чандин хатҳои ҳақиқатро талаб мекунад. Инак, дар ин ҷо, дуо мекунам, сабри муқаддасон аст. Нуктаи дувуме, ки ба ин вобаста аст, ин аст, ки барномае, ки муаррифии садои ин мақолаҳоро тавлид мекунад, дар миқдори вақте, ки метавонад бихонад ва ба забон оварад, маҳдудият дорад. Ҳар яке аз мақолаҳо бояд дар доираи ҳамаи фосилаи вақт ҷой гирад. Аз оғози ин таҳқиқ, шуморо оғоз месозам, ки барои устувор намудани ҳақиқате, ки бо ҳафт раъд намояндагӣ мешавад, чанд мақола лозим хоҳад буд. Акнун ба боби даҳум.

Ва ман фариштаи дигари пуриқтидореро дидам, ки аз осмон нозил мешуд, дар абр печида; ва бар сари ӯ камонқавс буд, ва рӯяш мисли офтоб, ва поҳояш мисли сутунҳои оташ буд. Ва дар дасташ китобчае кушода буд; ва пои ростии худро бар баҳр, ва пои чапи худро бар замин ниҳод, Ва бо овози баланде нидо кард, чунон ки шер ғуриш мекунад; ва ҳангоме ки нидо кард, ҳафт раъд овозҳои худро баён намуданд. Ва ҳангоме ки он ҳафт раъд овозҳои худро баён карданд, ман наздик будам, ки бинависам; ва овозе аз осмон шунидам, ки ба ман мегуфт: «Он чиро, ки ҳафт раъд баён карданд, мӯҳр кун ва онро нанавис». Ва он фариштае ки дидам бар баҳр ва бар замин истода буд, дасти худро ба сӯи осмон бардошт, Ва ба Ӯ, ки то абадулобод зинда аст, ва осмон ва он чиро, ки дар он аст, ва замин ва он чиро, ки дар он аст, ва баҳр ва он чиро, ки дар он аст, офаридааст, қасам хӯрд, ки дигар вақт нахоҳад буд; Балки дар рӯзҳои овози фариштаи ҳафтум, ҳангоме ки ба навохтани қарнаи оғоз кунад, сирри Худо анҷом хоҳад ёфт, чунон ки онро ба бандагони Худ — анбиё — башорат додааст. Ва он овозе, ки аз осмон шунида будам, боз бо ман сухан гуфт ва гуфт: «Бирав ва китобчаи кушодаро, ки дар дасти фариштаест, ки бар баҳр ва бар замин меистад, бигир». Ва назди фаришта рафтам ва ба ӯ гуфтам: «Китобчаро ба ман деҳ». Ва ӯ ба ман гуфт: «Онро бигир ва бихӯр; ва он шиками туро талх хоҳад кард, вале дар даҳонат мисли асал ширин хоҳад буд». Ва китобчаро аз дасти фаришта гирифтам ва онро хӯрд; ва дар даҳонам мисли асал ширин буд; ва ҳамаи ки онро хӯрд, шикамам талх шуд. Ва ӯ ба ман гуфт: «Ту бояд боз дар бораи қавмҳои бисёр, ва миллатҳо, ва забонҳо, ва подшоҳон нубувват кунӣ». Ваҳй 10:1–11.

Дар шарҳи боби даҳум, хоҳар Уайт чунин мегӯяд:

«Он фариштаи пурқудрате, ки Юҳанноро таълим меод, ҷуз Исои Масеҳ шахсияти дигаре набуд. Гузаштани пои ростии Худ бар баҳр, ва пои чапашро бар хушкӣ, он нақшро нишон медиҳад, ки Ӯ дар саҳнаҳои хотимавии муборизаи бузург бо шайтон иҷро мекунад. Ин мавқеъ қудрат ва ҳокимияти олии Ӯро бар тамоми замин ифода менамояд. Ин мубориза аз аср ба аср қавитар ва қатъитар мегашт ва ҳамаи тавр то саҳнаҳои ниҳой идома хоҳад ёфт, вақте ки амалиёти моҳиронаи қувваҳои зулмот ба авҷи худ хоҳад расид. Шайтон, ки бо одамони бад муттаҳид шудааст, тамоми ҷаҳон ва

калисоҳоеро, ки муҳаббати ростиро қабул намекунанд, фиреб хоҳад дод. Аммо он ғариштаи пуқудрат таваҷҷуҳро талаб мекунад. Ў бо овози баланд нидо мекунад. Ў бояд қудрат ва ҳокимияти овози Худро ба онҳое нишон диҳад, ки бо шайтон муттаҳид шуда, ба муқобили ростӣ бархостаанд.»

«Пас аз он ки ин ҳафт раъд овозҳои худро баён карданд, ба Юҳанно, ҳамчунон ки ба Дониёл дар бораи китоби хурд, чунин амр дода мешавад: “Он чизҳоеро, ки ҳафт раъд баён карданд, мӯҳр кун.” Инҳо ба воқеаҳои оянда тааллуқ доранд, ки дар навбати худ ошкор карда хоҳанд шуд. Дониёл дар охири айём дар қисми худ хоҳад истод. Юҳанно китоби хурдро кушоданашударо мебинад. Он гоҳ нубувватҳои Дониёл мавқеи муносибати худро дар паёмҳои ғариштаи яқум, дуҷум ва сеҷум, ки бояд ба ҷаҳон расонда шаванд, меёбанд. Кушода шудани китоби хурд ҳамон паёме буд, ки ба вақт марбут буд.»

«Китобҳои Дониёл ва Ваҳй яканд. Яке нубувват аст, дигаре ваҳй; яке китобест мӯҳрзада, дигаре китобест кушода. Юҳанно асрореро, ки раъдҳо баён карданд, шунид, аммо ба ӯ амр шуд, ки онҳоро нанависад. »

«Нури махсусе, ки ба Юҳанно дода шуд ва дар ҳафт раъд ифода ёфт, тасвири воқеаҳое буд, ки таҳти паёмҳои ғариштаи яқум ва дуҷум ба вуқӯъ мепайвастанд. Барои мардум дониستاني ин чизҳо беҳтар набуд, зеро имони онҳо ҳатман бояд озмуда мешуд. Дар тартиби Худо ҳақиқатҳои бисёр аҷоиб ва пешрафта эълон карда мешуданд. Паёмҳои ғариштаи яқум ва дуҷум бояд эълон карда мешуданд, аммо пеш аз он ки ин паёмҳо қори махсуси худро анҷом диҳанд, набояд нури дигаре ошкор мегардид. Инро он ғариштае намоёндагӣ мекунад, ки як пояшро бар баҳр гузошта, бо қасами бисёр тантанавӣ эълон мекунад, ки дигар вақт нахоҳад буд». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Ғариштаи «қудратманд», ки 11 августи соли 1840 нозил шуд, Масеҳ буд, ва Ў дар дасти Худ паёме дошт, ки ба Юҳанно гуфта шуда буд онро бихӯрад. Он чи Юҳанно хӯрд, паём буд, аммо ба таври возеҳ паёме буд, ки бояд ба қавми Худо бурда мешуд, на ба ҷаҳон. Муҳим аст, ки дарк карда шавад дар ин порча мурочиат ба кӣ равона шудааст, зеро гарчанде ки Масеҳ 11 августи соли 1840 нозил шуд, ва ин тақвияти паёми ғариштаи аввалро нишон медод, ва ба ҳамин васила муайян месохт, ки паёми ғариштаи аввал кай ба тамоми ҷаҳон бурда хоҳад шуд, китоби хурде, ки Юҳанно мебоист бихӯрад, нишон медиҳад, ки кай протестантизм ҷомаи масъулияти протестантизмро ба миллериён вогузор кард. Вақте ки Масеҳ бо китоби хурд нозил шуд, Ў муносибати аҳдии Худро бо калисои биёбон хотима медод ва ҳамзамон қавми миллериёро ҳамчун қавми нави баргузидаи аҳдии Худ муайян мекард. Миллериён қавме буданд, ки пештар қавми Худо набуданд. Паёмбарон ҳеҷ гоҳ ба якдигар муҳолифат намекунанд.

Ва Ў ба ман гуфт: «Эй писари одам, бар пойҳои худ биист, ва Ман бо ту суҳан хоҳам гуфт». Ва ҳангоме ки Ў ба ман суҳан мегуфт, рӯҳ ба ман дохил шуд ва маро бар пойҳоям қоим гардонид, ва ман суҳангӯи худро шунидам. Ва Ў ба ман гуфт: «Эй писари одам, туро назди банӣ-Исроил, назди қавми осие, ки бар зидди Ман исён варзидаанд, мефиристам: онҳо ва падарони онҳо то ҳамин рӯзи имрӯз бар Ман таҷовуз кардаанд.

Зеро онҳо фарзандони бепарво ва сахтдиланд. Туро назди онҳо мефиристам, ва ту ба онҳо хоҳӣ гуфт: “Худованд Худо чунин мегӯяд”. Ва онҳо, хоҳ бишнавад ва хоҳ рӯй гардонанд, — зеро ки онҳо хонадони осиянд, — хоҳанд донист, ки дар миёни онҳо набӣе будаст. Ва ту, эй писари одам, аз онҳо натарс ва аз суханони онҳо ҳаросон мабош, агарчи хорҳо ва ҳасакҳо бо ту бошанд ва ту дар миёни кайҳомон сокин бошӣ; аз суханони онҳо натарс ва аз чехраҳои онҳо ба ҳарос наҷфт, агарчи онҳо хонадони осиянд. Ва ту суханони Маро ба онҳо бигӯӣ, хоҳ бишнавад ва хоҳ рӯй гардонанд, зеро ки онҳо бағоят осиянд. Аммо ту, эй писари одам, он чиро, ки Ман ба ту мегӯям, бишнава; ту мисли он хонадони осӣ осӣ мабош: даҳони худро боз кун ва он чиро, ки ба ту медиҳам, бихӯр». Ва чун нигаристам, инак, дасте сӯи ман дароз шуда буд; ва инак, дар он тӯмори китобе буд. Ва онро пеши ман кушод; ва он аз дарун ва аз берун навишта шуда буд; ва дар он навҳо, нолаҳо ва вой навишта шуда буд. Боз Ё ба ман гуфт: «Эй писари одам, он чиро, ки меёбӣ, бихӯр; ин тӯморро бихӯр ва бирав, бо хонадони Исроил сухан бигӯ». Пас даҳони худро боз кардам, ва Ё он тӯморро ба ман ҳуронид. Ва Ё ба ман гуфт: «Эй писари одам, шиками худро бихӯрон ва аҳсои худро аз ин тӯморе, ки ба ту медиҳам, пур кун». Он гоҳ онро ҳурдам; ва он дар даҳони ман барои ширинӣ мисли асал буд. Ва Ё ба ман гуфт: «Эй писари одам, бирав, назди хонадони Исроил рав ва бо суханони Ман ба онҳо сухан бигӯ. Зеро ту назди қавме, ки забонашон бегона ва гуфторашон душвор бошад, фиристода нашудай, балки назди хонадони Исроил; на назди қавмҳои бисёре, ки забонашон бегона ва гуфторашон душвор аст, ва ту суханони онҳоро намефаҳмӣ. Ба яқин, агар туро назди онҳо мефиристодам, онҳо ба ту гӯш медоданд. Аммо хонадони Исроил ба ту гӯш нахоҳанд дод, зеро ки ба Ман гӯш намедиҳанд; зеро тамоми хонадони Исроил бепарво ва сахтдиланд. Инак, Ман чехраи туро бар зидди чехраҳои онҳо қавӣ гардонидам, ва пешонии туро бар зидди пешониҳои онҳо қавӣ гардонидам. Пешонии туро мисли алмос, сахттар аз санги оташзан, гардонидам: аз онҳо натарс ва аз чехраҳои онҳо ба ҳарос наҷфт, агарчи онҳо хонадони осиянд». Боз ба ман гуфт: «Эй писари одам, ҳамаи суханони Маро, ки ба ту хоҳам гуфт, дар дили худ қабул кун ва бо гӯшҳои худ бишнава». Ҳизқиёл 2:1–3:10.

Ҳангоме ки Масех бо китоби хурде, ки Юҳанно онро гирифта хӯрд, нозил шуд, он дар «даҳони» ӯ «мисли асал ширин» буд. Юҳанно Ваҳйнавис ва Ҳизқиёл ҳар ду паёмеро аз «дасти» Масех мегиранд. Ҳизқиёл, ва бинобар ин Юҳанно низ, паёме доштанд, ки бояд ба «хонаи Исроил» расонда шавад, на ба онҳое ки берун аз Исроиланд. Агар онҳое ки берун аз Исроил буданд ин паёмро мешуниданд, онро мепазирuftанд, аммо Исроил не, зеро «тамоми хонаи» Исроил «беҳаё ва сахтдил» ҳастанд. Хонаи комили Исроил (тамоми хона) комилан исёнгар буд. Исроил дар соли 1840 дар боби даҳуми Ваҳй ҳамчун калисо дар биёбон муаррифӣ шудааст. Онҳо косаи замони озмоиши худро пур карда буданд.

Ҳарчанд ки паём аз ҷониби Исроил шунида намешуд, ба пайғамбар ҳамоно амр карда шуд, ки паёми китоби кӯчакро ба онҳо бирасонад, то онҳо барои рад кардани нури фариштаи яқум масъул дониста шаванд. Дар китобҳои доварӣ, онҳо бояд барои сарпечӣ аз шунидани паёми «пайғамбаре», ки «дар миёни онҳо» буд, масъул шумурда мешуданд. Рад кардани пайғамбар, рад кардани он паём аст, ки ба пайғамбар аз ҷониби фаришта Ҷабраил дода шуда буд, ва ӯ худ он паёмро аз Масех гирифта буд, ки Масех онро аз Падар гирифта буд. Вақте

ки Масеҳ бо паёми китоби кӯчак дар дасти Худ нозил шуд, ин ба он ҳангоме мувофиқ буд, ки Рӯҳулқудс ҳангоми таъмиди Ё нозил гардид. Инро Мусо назди буттаи сӯзон пешнамоиш дода буд, ва ҳамин ҳамон аломати роҳ аст, ки дар ҳар як ҳаракати ислоҳотӣ вучуд дорад.

«Кори Худо дар рӯйи замин, аз асре то асре, дар ҳар ислоҳоти бузург ё ҳаракати динӣ шабоҳати ачибе нишон медиҳад. Принципҳои муомилаи Худо бо одамон ҳамеша яксонанд. Ҳаракатҳои муҳими замони ҳозира бо ҳаракатҳои гузашта ҳаммонандии худро доранд, ва таҷрибаи калисо дар асрҳои пешин барои замони мо дарсҳое дорад, ки арзиши бузург доранд». «Муборизаи Бузург», 343.

Суқути бартарии Усмонӣ дар 11 августи соли 1840 (ки ҳамон вақт Юҳанно ва Ҳизкиёл китоби хурдеро, ки дар «дасти» Масеҳ буд, хӯрданд) «қувватёбӣ»-и паёми фариштаи аввалро нишон медиҳад, ки дар соли 1798, дар «замони охир», «фаро расида» буд. Он бо тасдиқи қоидаи асосии нубуввати миллериёниён — усули як рӯз ба ивази як сол — «қувват дода шуд». Пас аз он Масеҳ ба бунёд кардани таҳкурсии маъбади миллериёниён оғоз намуд, ҳамон тавре ки Ё ҳангоми таъмиди Худ чунин карда буд.

«Имони ноустувори Натанъил акнун қувват ёфт, ва ӯ ҷавоб дода гуфт: “Раббӣ, Ту Писари Худо ҳастӣ; Ту Подшоҳи Исроил ҳастӣ.” Исо дар ҷавоби ӯ гуфт: “Аз он сабаб ки ба ту гуфтам: туро дар зерӣ дарахти анҷир дидам, оё имон меоварӣ? Чизҳои бузургтар аз инҳоро хоҳӣ дид.” Ва ба ӯ мегӯяд: “Ба ростӣ, ба ростӣ, ба шумо мегӯям: минбаъд осмонро кушода хоҳед дид, ва фариштагони Худоро, ки бар Писари Одам сууд мекунанд ва нузул менамоянд.”»

«Дар ин чанд шогирди аввал, таҳкурсии калисои масеҳӣ ба воситаи кӯшиши шахсӣ гузошта мешуд. Юҳанно аввал ду нафар аз шогирдони худро ба сӯи Масеҳ роҳнамоӣ кард. Сипас яке аз онҳо бародари худро ёфт ва ӯро назди Масеҳ овард. Баъд Ё Филиппро даъват кард, ки аз Ё пайравӣ намояд, ва ӯ ба ҷустуҷӯи Натанъил рафт». Рӯҳи Нубувват, ҷилди 2, 66.

Вақте ки Масеҳ 11 августи соли 1840 бо китоби хурди кушода дар дасти Худ нозил шуд, ин дар ҳаракати ислоҳотии таърихи заминии Масеҳ пешакӣ намуна шуда буд, зеро ҳар як ҳаракати ислоҳотӣ ҳамон аломатҳои роҳро дорост. Мусо ва ҳаракати ислоҳотие, ки ӯ онро ба пеш бурд, низ ҳамин аломати роҳро доштанд. Таҷрибаи Мусо назди буттаи сӯзон фурӯд омадани Рӯҳулқудсро ҳангоми таъмиди Масеҳ рамзӣ менамуд, ки он, дар навбати худ, соли 1840-ро рамзӣ менамуд, ва он бошад, дар навбати худ, 11 сентябри соли 2001-ро рамзӣ менамояд, вақте ки фариштаи нерӯманди Ваҳй боби ҳаждаҳ нозил шуд.

«омадан»-и паёми фариштаи аввал, ва «омадан»-и паёми фариштаи дуюм ва «омадан»-и паёми фариштаи сеюм ҳама ба воситаи фариштагон тасвир шудаанд. Фариштаи аввал дар дасти худ китоби хурде дорад, фариштаи дуюм дар дасти худ навиштае дошт, ва фариштаи сеюм дар дасти худ пергаменте дошт. Бар асоси шаҳодати ду ё се нафар, ҳақиқате барқарор мегардад. Ҳар се фаришта, хоҳ ҳангоми омаданашон ва хоҳ ҳангоми қувватёбиашон, дар дасти худ паёме доранд.

Юҳанно ва Ҳизқиёл онҳое намоёндагӣ мекунаанд, ки паёмро хӯрданд, ҳангоме ки паёми фариштаи аввал «бо қудрат тақвият ёфт», ки ин як нишонаи таърихӣ дигар аст аз он замоне ки паёми фариштаи аввал дар соли 1798 «фаро расид».

Тафовут миёни «фаро расидани» як паём ва «қувват баҳшида шудани» он, тафовутест бағоят муҳим, ки бояд ба он диққат дод. Ҳангоме ки мо порчаи зеро баррасӣ мекунем, диққат диҳед, ки мақсади фариштаи якум айнан ҳамон мақсадест, ки фариштаи Ваҳй боби ҳаҷдаҳ дорад, он фариштае ки заминро бо ҷалоли худ мунаввар месозад. Ҳамчунин диққат диҳед, ки ҳар як паём боиси ҷудойи гардида, ду табақаи сачдакунандагонро ба вучуд меоварад.

«Ба ман нишон дода шуд, ки тамоми осмон ба коре, ки бар рӯи замин ҷараён дошт, ҷи гуна тавачҷух зоҳир мекард. Исо фариштаи қудратманде [фариштаи аввал]-ро супориш дод, то фуруд ояд ва сокинони заминро хушдор диҳад, ки худро барои зуҳури дуҷуми Ё омода созанд. Ҳангоме ки он фаришта аз ҳузури Исо дар осмон берун шуд, нуре бисёр дурахшон ва пурҷалол пешпеши ӯ мерафт. Ба ман гуфта шуд, ки рисолати ӯ ин буд, ки заминро бо ҷалоли худ мунаввар созад ва одамизодро аз ғазаби дарпешистодаи Худо хушдор диҳад. Анбӯҳи зиёде ин нурро қабул карданд. Бархе аз инҳо бисёр ҷиддӣ менамуданд, дар ҳоле ки дигарон шодмон ва мафтун буданд. Ҳамаи онҳое ки нурро қабул карданд, рӯи худро сӯи осмон гардонид, Худоро ҳамд мегуфтанд. Гарчанде ки он бар ҳамаи онҳо фуру мерехт, баъзеҳо танҳо зери таъсири он қарор гирифтанд, аммо онро бо тамоми дил напазируфтанд. Бисёриҳо аз ҳашми азим пур шуданд. Ходимон ва мардум бо нопокони ҳамроҳи шуда, ба таври устувор ба нуре, ки аз ҷониби он фариштаи қудратманд паҳн мешуд, муқовимат карданд. Аммо ҳамаи онҳое ки онро қабул карданд, аз ҷаҳон канора гирифтанд ва бо якдигар ба таври наздик муттаҳид шуданд.

«Шайтон ва фариштагони ӯ бо ҷидду ҷаҳди зиёд мекӯшиданд, то ҳарчи бештар одамонро аз нур ба сӯи худ ҷалб намоёнд. Гурӯҳе ки онро рад карданд, дар торикӣ вогузошта шуданд. Ман дидам, ки фариштаи Худо бо амиқтарин тавачҷух бар мардуми эътирофкунандаи Ё назар мекард, то ҳислатеро, ки онҳо ҳангоми ба онҳо пешниҳод шудани паёми осмониасл инкишоф медоданд, сабт намоёнд. Ва чун бисёре аз онҳое ки муҳаббати худро ба Исо эътироф мекарданд, аз паёми осмонӣ бо истеҳзо, тамасхур ва нафрат рӯи гардониданд, фариштае бо тӯморе дар даст он сабти нанговарро навишт. Тамоми осмон аз ҳашми ғазаб пур шуд, ки Исо аз ҷониби пайравони эътирофкунандаи Худ чунин хор шумурда шавад.»

«Ман ноумедии эътимоддоронро дидам, зеро онҳо Парвардигори худро дар вақти интизоршуда надиданд. Иродаи Худо чунин буд, ки ояндаро пинҳон дорад ва қавми Худо ба нуктаи қарор оварад. Бе мавъизаи замони муайяни омадани Масеҳ, коре ки Худо мақсад дошт, анҷом намеёфт. Шайтон бисёриёнро бар он мебурд, ки ба ояндаи дур назар афкананд барои воқеаҳои бузурге, ки бо доварӣ ва анҷоми муҳлати файз вобастаанд. Зарур буд, ки мардум оварда шаванд, то ҷиддан дар ҷустуҷӯи омодагии ҳозира бошанд.»

Чун вақт мегузашт, онҳое ки нури фариштаро ба пуррагӣ қабул накарда буданд, бо касоне ки паёмро хор шумурда буданд, ҳамроҳ шуданд, ва онҳо бар зидди

ноумедшудагон бо масхара бархостанд. Фариштагон вазъияти пайравони эътирофшудаи Масеҳро қайд намуданд. Гузаштани вақти муайян онҳоро озмуд ва собит кард, ва бисёр зиёдашон дар тарозу баркашида шуда, нокифоя ёфт шуданд. Онҳо бо овози баланд даъво мекарданд, ки масеҳиёнанд, вале қариб дар ҳар чиҳат аз пайравӣ кардани Масеҳ ноком монданд. Шайтон аз ҳолати пайравони эътирофшудаи Исо шодмонӣ мекард.

«Ӯ онҳоро дар доми худ дошт. Ӯ аксариятро водор карда буд, ки роҳи ростро тарк намоянд, ва онҳо мекӯшиданд ба тариқи дигаре ба осмон бароянд. Фариштагон диданд, ки покону муқаддасон дар Сион бо гуноҳкорон ва бо риёкорони дунёпараст омехта шудаанд. Онҳо бар шогирдони ҳақиқии Исо посбонӣ мекарданд; аммо фосидон бар муқаддасон таъсир мерасонданд. Ба онҳое ки дилҳояшон бо орзуи шадиди дидани Исо месӯхт, аз чониби бародароне ки худро чунин вонамуд мекарданд, манъ карда мешуд, ки аз омадани Ӯ сухан гӯянд. Фариштагон ба ин манзара назар карданд ва бо бақияе, ки зуҳури Худованди худро дӯст медоштанд, ҳамдардӣ намуданд.»

«Фариштаи дигари қавӣ [фариштаи дуҷум] супориш гирифт, ки ба замин фуруд ояд. Исо дар дасти ӯ навиштае гузошт, ва чун ӯ ба замин омад, нидо кард: “Бобил сукут кард, сукут кард”. Сипас ман дидам, ки ноумедшудагон боз чашмони худро сӯи осмон баланд карданд ва бо имон ва умед зоҳиршавии Худованди худро интизор буданд. Аммо бисёре ба назар чунин менамуданд, ки дар ҳолати беҳиссу кӯрнамоёна боқӣ мондаанд, гӯё дар хоб бошанд; бо вучуди ин, ман метавонистам осори андӯҳи амикро бар чеҳраҳои онҳо бубинам. Ноумедшудагон аз Навиштаҳо диданд, ки онҳо дар замони таъхир қарор доранд ва бояд бо сабр иҷро шудани рӯёро интизор шаванд. Ҳамон далеле, ки онҳоро водор сохт, то дар соли 1843 ба Худованди худ назар дӯзанд, онҳоро ба он бурд, ки Ӯро дар соли 1844 интизор шаванд. Бо вучуди ин, ман дидам, ки аксарият он нерӯеро, ки имони онҳоро дар соли 1843 фарқкунанда мегардонд, надоштанд. Ноумедии онҳо имонашонро суст карда буд.

«Ҳангоме ки қавми Худо дар нидои фариштаи дувум муттаҳид шуданд, лашкари осмонӣ бо амиктарин таваҷҷуҳ таъсири ин паёмро мушоҳида мекард. Онҳо диданд, ки бисёре аз онҳое ки номи масеҳиёно бар худ доштанд, бо таҳқир ва истехзо ба онҳое рӯй оварданд, ки ноумед шуда буданд. Вақте ки ин суханон аз лабони тамасхуромез фурӯ мерехтанд: “Шумо ҳанӯз боло нарафтаед!”, фаришта онҳоро навишт. Фаришта гуфт: “Онҳо Худоро масхара мекунанд.” Ба ман ба гуноҳи шабеҳе, ки дар замонҳои қадим содир шуда буд, ишора карда шуд. Илёс ба осмон бурда шуда буд, ва чомаи ӯ бар Элишоъ афтода буд. Сипас ҷавонони шарир, ки аз падару модарони худ омӯхта буданд, ки марди Худоро хор шуморанд, аз паси Элишоъ рафтанд ва ба истехзо нидо мекарданд: “Боло рав, эй калсар; боло рав, эй калсар.” Бо чунин тавҳин кардани бандаи Ӯ, онҳо Худоро тавҳин карданд ва дар ҳамон ҷо ва ҳамон дам ҷазои худро диданд. Ҳамчунин, онҳое ки андешаи боло рафтани муқаддасонро мавриди тамасхур ва истехзо қарор додаанд, гирифтори ғзаби Худо хоҳанд шуд ва ба онҳо фаҳмонда хоҳад шуд, ки бо Офаридгори худ бозӣ кардан кори сабук нест.

«Исо ба фариштагони дигар амр фармуд, ки зуд парвоз кунанд, то имони суштшудаи қавми Ӯро зинда ва қавӣ гардонанд ва онҳоро омода созанд, то паёми фариштаи дуҷум ва

он ҳаракати муҳимеро, ки ба зудӣ бояд дар осмон ба амал меомад, бифаҳманд. Ман дидам, ки ин фариштагон аз Исо қувват ва нури бузург гирифтанд ва зуд ба замин парвоз карданд, то супориши худро барои ёрӣ расондан ба фариштаи дуюм дар кори ӯ ба ҷо оваранд. Нури бузурге бар қавми Худо дурахшид, дар ҳоле ки фариштагон нидо мекарданд: “Инак, Домод меояд; барои пешвоз гирифтани Ӯ берун оед.” Пас ман дидам, ки ин ноумедшудагон бархостанд ва дар ҳамоҳангӣ бо фариштаи дуюм эълон карданд: “Инак, Домод меояд; барои пешвоз гирифтани Ӯ берун оед.” Нуре, ки аз фариштагон меомад, ба ҳама ҷо торикиро рахна мекард. Шайтон ва фариштагони ӯ кӯшиш мекарданд, ки аз паҳн шудани ин нур ва расидани таъсири муқарраршудаи он монеъ шаванд. Онҳо бо фариштагони осмон баҳс мекарданд ва ба онҳо мегуфтанд, ки Худо мардумро фирефта кардааст, ва бо тамоми нур ва қуввати худ наметавонанд ҷаҳонро бовар кунонанд, ки Масеҳ меояд. Аммо, бо вучуди он ки Шайтон мекӯшид роҳро бибандад ва зехни мардумро аз нур дур созад, фариштагони Худо кори худро идома медоданд....»

«Вақте ки хизмати Исои Масеҳ дар ҷойи муқаддас анҷом ёфт, ва Ӯ ба Қудс-ул-ақдос даромада, дар пеши сандуке ки шарияти Худоро дар бар дошт, истод, Ӯ фариштаи пурқудрати дигареро бо паёми сеюм ба ҷаҳон фиристод. Дар дасти фаришта туморе ниҳода шуд, ва ҳангоме ки ӯ бо қудрат ва ҷалол ба замин нозил мешуд, ӯ хушдори даҳшатнокеро эълон кард, бо саҳттарин таҳдиде ки ҳаргиз ба инсон расонида шуда буд. Ин паём барои он таъйин шуда буд, ки фарзандони Худоро хушёр созад, ба онҳо соати озмоиш ва андӯхеро ки дар пеши рӯ доштанд, нишон дода. Фаришта гуфт: “Онон ба муборизаи наздик бо ҳайвон ва сурати он оварда хоҳанд шуд. Ягона умеди онҳо барои ҳаёти ҷовидонӣ ин аст, ки устувор бимонанд. Ҳарчанд ҷони онҳо дар хатар аст, онҳо бояд ҳақиқатро маҳкам нигоҳ доранд.”» Фариштаи сеюм паёми худро чунин анҷом медиҳад: «Дар ин ҷост сабри муқаддасон: дар ин ҷоянд онҳое ки аҳкоми Худо ва имони Исоро нигоҳ медоранд». Ҳангоме ки ӯ ин суҳанонро такрор мекард, ба муқаддасгоҳи осмонӣ ишора намуд. Зехни ҳамаи онҳое ки ин паёмро мепазиранд, ба Қудс-ул-ақдос равона мегардад, ки дар он ҷо Исо дар пеши сандуқ истода, шафоати ниҳони Худро барои ҳамаи онҳое ба ҷо меоварад, ки барои онҳо ҳанӯз марҳамат дар таъхир аст, ва барои онҳое ки аз рӯйи нодонӣ шарияти Худоро шикастаанд. Ин каффора ҳам барои мурдагони одил ва ҳам барои зиндагони одил ба амал оварда мешавад. Он ҳамаи онҳоеро дар бар мегирад, ки бо таваккал ба Масеҳ мурданд, аммо, азбаски нури аҳкоми Худоро қабул накарда буданд, бо вайрон кардани фармудаҳои он аз рӯйи нодонӣ гуноҳ карда буданд.» Early Writings, 245–254.

Чанд саҳифа баъдтар дар ҳамон китоб, ҳангоми муроҷиат ба ҳамон мафҳумҳое ки навакак ёд шуданд, Хоҳар Уайт нишон медиҳад, ки рад шудани се паём дар таърихи миллери дар таърихи Масеҳ ба таври намунавӣ пешакӣ тасвир гардида буд. Ӯ дар он ҷо ду шохид меоварад, ки раванди озмоиши тадриҷиро муайян мекунанд; раванде ки барои гузаштан ба озмоиши баъдӣ дар ҳар озмоиш пирӯзиро талаб менамояд.

«Ман гурӯхеро дидам, ки хуб муҳофизатшуда ва устувор меистоданд ва ба онҳое, ки мехостанд имони барқароршудаи ҷамоатро ноором созанд, ҳеҷ роҳ намедоданд. Худо ба онҳо бо ризоият назар мекард. Ба ман се қадам нишон дода шуд — паёмҳои фариштаи

якум, дуюм ва сеюм. Фариштаи ҳамроҳи ман гуфт: “Вой бар ҳоли касе ки як сангеро аз чояш чунбонад ё як меҳеро дар ин паёмҳо тақон диҳад. Фаҳмиши ҳақиқии ин паёмҳо аҳамияти ҳаётан муҳим дорад. Сарнавишти ҷонҳо аз тарзи пазируфта шудани онҳо вобаста аст”. Ман боз аз тариқи ин паёмҳо гузаронида шудам ва дидам, ки халқи Худо таҷрибаи худро чӣ қадар гарон ҳаридаанд. Он тавассути ранчи бисёр ва муборизаи сахт ба даст оварда шуда буд. Худо онҳоро қадам ба қадам роҳнамоӣ карда буд, то он даме ки онҳоро бар рӯи як сахнаи мустаҳкам ва беҳаракат қарор дода буд. Ман дидам, ки баъзе шахсон ба он сахна наздик шуда, таҳкурсиро меомӯхтанд. Баъзеҳо бо шодӣ дарҳол бар он қадам гузоштанд. Дигарон ба айбҷӯӣ аз таҳкурсии оғоз карданд. Онҳо меҳостанд ислоҳоте ворид карда шавад, ва он гоҳ сахна комилтар мегардид ва мардум хеле хушбахттар мешуданд. Баъзеҳо аз сахна поён фаромада, онро санҷиданд ва эълон карданд, ки он нодуруст гузошта шудааст. Аммо ман дидам, ки қариб ҳамаи онҳо бар он сахна устувор меистоданд ва онҳоеро, ки аз он поён фаромада буданд, насиҳат мекарданд, ки аз шикоятҳои худ даст кашанд; зеро Худо Устои Бинокор буд, ва онҳо бар зидди Ӯ меҷангиданд. Онҳо кори аҷоибӣ Худоро, ки онҳоро ба он сахнаи устувор расонида буд, бозгӯ мекарданд ва бо ҳамдигар чашмони худро ба осмон боло мебардоштанд ва бо овози баланд Худоро ҷалол меоданд. Ин ба баъзе аз онҳое, ки шикоят карда, сахнаро тарк намуда буданд, таъсир расонд, ва онҳо бо назари ғурутанона боз бар он қадам гузоштанд.»

«Ба ман эълони аввалин омадани Масеҳро боз нишон доданд. Юҳанно дар рӯҳ ва қудрати Илос [ҳамчун намунаи паёми фариштаи якум] фиристода шуда буд, то роҳи Исоро муҳайё созад. Онҳое ки шаҳодати Юҳанноро рад карданд, аз таълимоти Исо [ҳамчун намунаи паёми фариштаи дуюм] баҳрае набурданд. Муҳолифати онҳо ба паёме, ки омадани Ӯро пешгӯӣ мекард, онҳоро дар ҷое қарор дод, ки натавонанд ба осонӣ кавитарин далелҳоро, ки Ӯ Масеҳ буд, бипазиранд. Шайтон онҳоеро, ки паёми Юҳанноро рад карданд, пеш бурд, то боз ҳам дуртар рафта, Масеҳро рад ва маслуб кунанд [ҳамчун намунаи паёми фариштаи сеюм]. Бо ин кор онҳо худро дар ҷое қарор доданд, ки натавонанд баракати рӯзи Панतिकстро [ҳамчун намунаи фариштаи Ваҳй боби ҳаждаҳ] қабул намоянд, ки он бояд роҳи дохил шудан ба муқаддасгоҳи осмониро ба онҳо меомӯзонд. Даррида шудани пардаи маъбад нишон дод, ки қурбониҳо ва ойинҳои яҳудӣ дигар қабул нахоҳанд шуд. Қурбонии Бузург оварда шуда буд ва пазируфта гардида буд, ва Рӯҳулқудс, ки дар рӯзи Панतिकост нозил шуд, фикрҳои шогирдонро аз муқаддасгоҳи заминӣ ба муқаддасгоҳи осмонӣ равона сохт, ки Исо ба он ҷо бо хуни Худ дохил шуда буд, то бар шогирдонаш манфиатҳои кафорати Худро ғуру резад. Аммо яҳудиён дар торикии комил гузошта шуданд. Онҳо тамоми нуреро, ки метавонистанд дар бораи нақшаи наҷот дошта бошанд, аз даст доданд ва ҳанӯз ҳам ба қурбониҳо ва ҳадияҳои беҳудаи худ такя мекарданд. Муқаддасгоҳи осмонӣ ҷойи муқаддасгоҳи заминиро гирифта буд, аммо онҳо аз ин тағйир ҳеҷ донише надоштанд. Аз ин рӯ, онҳо наметавонистанд аз шафоати Масеҳ дар Макони Муқаддас баҳрае бигиранд.»

«Бисёре бо даҳшат ба рафтори яҳудиён, ки Масеҳро рад намуда, бар салиб кашиданд, менигаранд; ва ҳангоме ки таърихи таҳқири нангини Ӯро меҳонанд, мепиндоранд, ки Ӯро дӯст медоранд ва агар ба ҷои Петрус мебуданд, Ӯро инкор намекарданд ва агар ба

чои яҳудиён мебуданд, Ёро бар салиб намекашиданд. Аммо Худое ки дилҳои ҳамаро меҳонад, он муҳаббатеро, ки онҳо даъво мекарданд нисбат ба Исо эҳсос менамоянд, ба озмоиш овардааст. Тамоми осмон бо амиқтарин таваҷҷуҳ қабули паёми фариштаи аввалро мушоҳида мекард. Аммо бисёре, ки худро дӯстдори Исо вонамуд мекарданд ва ҳангоми хондани достони салиб ашк мерехтанд, башорати неки омадани Ёро масҳара карданд. Ба ҷойи он ки паёмо ро шодӣ бипазираанд, онро гумроҳӣ эълон намуданд. Онҳо аз касоне ки зохиршавии Ёро дӯст мебоштанд, нафрат карданд ва онҳоро аз калисоҳо берун карданд. Онҳое ки паёми аввалро рад карданд, аз дуҷум баҳрае гирифта натавонистанд; ҳамчунин нидои нисфишабӣ ба онҳо ғоида наовард, нидое ки мебоист онҳоро тайёр созад, то бо имон ҳамроҳи Исо ба Қудси ақдаси муқаддасгоҳи осмонӣ дохил шаванд. Ва бо рад кардани он ду паёми аввал, онҳо ғаммиши худро ҷунун тира кардаанд, ки дар паёми фариштаи сеюм, ки роҳи дохил шудан ба Қудси ақдасро нишон медиҳад, ҳеҷ нуре дида наметавонанд. Ман дидам, ки ҳамон тавре ки яҳудиён Исоро бар салиб кашиданд, калисоҳои номӣ низ ин паёмҳоро маслуб кардаанд; бинобар ин, онҳо аз роҳи дохил шудан ба Қудси ақдас ҳеҷ донише надоранд ва аз шафоати Исо дар он ҷо баҳраманд шуда наметавонанд. Мисли яҳудиён, ки қурбонии беҳудаи худро пешкаш мекарданд, онҳо низ дуҷуми беҳудаи худро ба он ҳуҷрае мебароранд, ки Исо онро тарк кардааст; ва Шайтон, ки аз ин фиреб хушнуд аст, симои диниро ба худ мегирад ва ақлҳои ин масеҳиёни мудайиро ба сӯи худ раҳнамун месозад, ва бо қудрати худ, бо аломатҳои худ ва мӯъҷизаҳои дурӯғини худ амал мекунад, то онҳоро дар доми худ маҳкам нигоҳ дорад». Early Writings, 258–261.

Пораҳое аз китоби «Early Writings» борҳо тавассути хизмати Future for America таълим дода шудаанд. Аммо ҳақиқатҳое ҳастанд, ки ин пораҳо онҳоро нишон медиҳанд ва безътино мондаанд.

Нишонаҳои таърихии ҳаракати Миллеритӣ бар ҷандин ҳаракатҳои ислоҳотии Китоби Муқаддас асос ёфтаанд. Бе ошноии муайян бо нишонаҳое, ки дар ҳар як ҳаракати ислоҳотӣ дида мешаванд, бисёр номумкин аст, ки касе аҳамияти тафовути байни он вақте ки паём «фаро мерасад» ва он вақте ки «бо қувват мучаҳҳаз мегардад»-ро дарк кунад. Ҳамчунин эҳтимол дорад, ки бисёре аз онҳое, ки бо ҳаракатҳои ислоҳотии мутавазӣ ошноянд, баъзе хусусиятҳои бисёр муҳими нишонаҳои гуногуни ҳаракатҳои ислоҳотиро нодида гирифта бошанд.

«ҳафт раъд», ки воқеаҳоро дар оғози Адвентизм ва воқеаҳоро дар анҷоми Адвентизм ифода мекунад, он нурест, ки андаке пеш аз баста шудани давраи имтиёз кушода мешавад. Ба мо хабар дода шудааст, ки «ҳафт раъд» ҳам «тасвири муфассали воқеаҳое»-ро ифода мекунад, «ки таҳти паёмҳои фариштаи аввал ва дуҷум ба амал меомаданд», ва ҳам «воқеаҳои ояндаро, ки бо тартиби худ ошкор хоҳанд шуд». «Ҳафт раъд» имзои Алфа ва Омегаро дар бар мегирад.

«Тасвири воқеаҳо», ки «дар зери паёмҳои фариштаи аввал ва дуҷум» рух доданд, намунаи воқеаҳоест, ки дар зери паёми фариштаи сеюм рух медиҳанд. Вақте ки ба Юҳанно амр карда шуд, ки он ҷиро ҳафт раъд гуфта буданд, нанависад, он амр пештар ба воситаи амре, ки ба Дониёл дода шуда буд, то китоби худро мӯҳр кунад, намунасозӣ шуда буд; зеро ба мо хабар

дода шудааст, ки баъд аз он ки «ҳафт раъд овозҳои худро баён карданд, фармон ба Юҳанно, мисли Дониёл, дар бораи китоби хурд мерасад: “Он чиро, ки ҳафт раъд гуфтаанд, мӯҳр кун.”»

Ҳам Ҳизқиёл ва ҳам Юҳанно нишон медиҳанд, ки қавми Худо ҳангоми қувват бахшидани паёми фариштаи аввал дар соли 1840 ин паёмро меҳӯрданд; ва пайғамбар Ирмиё ноумедиро, ки миёни қавми Худо ҳангоми зоҳиран ноком гардидани паёми фариштаи аввал ба вучуд омад, тасвир мекунад.

Каломи Ту ёфт шуд, ва ман онро хӯрдм; ва каломи Ту барои ман шодмонӣ ва хурсандии дилам гардид; зеро ки ман ба номи Ту хонда шудаам, эй Худованд Худои лашкарҳо. Ман дар маҷлиси масҳаракунандагон наништам ва шодӣ накардам; аз сабаби дасти Ту танҳо ништам, зеро ки Ту маро аз ғазаб пур кардаӣ. Чаро дарди ман доимист, ва чароҳати ман бедармон, ки шифо ёфтанро намехоҳад? Оё Ту барои ман тамоман мисли дурӯғгӯе хоҳӣ буд, ва мисли обҳое ки қатъ мешаванд? Бинобар ин, чунин мегӯяд Худованд: Агар ту бозгардӣ, пас Ман туро боз хоҳам овард, ва ту пеши Ман хоҳӣ истод; ва агар гаронбаҳоро аз паст хориҷ кунӣ, ту мисли даҳони Ман хоҳӣ буд; бигзор онҳо назди ту бозгарданд, аммо ту назди онҳо бознагард. Ва Ман туро барои ин қавм мисли девори муҳкамаи биринҷӣ хоҳам гардонид; ва онҳо бар зидди ту хоҳанд ҷангид, аммо бар ту ғолиб нахоҳанд шуд; зеро Ман бо ту ҳастам, то туро наҷот диҳам ва халос кунам, мегӯяд Худованд. Ва Ман туро аз дасти шарирон халос хоҳам кард, ва туро аз дасти золимон раҳо хоҳам намуд. Ирмиё 15:16–21.

Ирмиё суҳанони он китоби хурдро, ҳамон гуна ки Юҳанно ва Ҳизқиёл ёфта буданд, ёфт, ва ӯ низ ин паёмро хӯрд; вале он паём ба паёме (обе) табдил ёфт, ки ноком шуда буд. Гӯё ки Худо дурӯғ гуфта бошад, ки албатта номумкин аст, аммо айбдоркунии «дурӯғ» калидеро фароҳам меоварад, то Ирмиёро дар ноумедии аввали Миллерӣ, ки дар Ҳабаққуқ тасвир ёфта буд, ҷой диҳем.

Ман бар посбонии худ хоҳам истод, ва худро бар бурҷ хоҳам гузошт, ва нигоҳ хоҳам кард, то бубинам, ки Ӯ ба ман чӣ хоҳад гуфт, ва ҳангоме ки мазаммат шавам, чӣ ҷавоб хоҳам дод. Ва Худованд ба ман ҷавоб дода, гуфт: рӯёро бинавис, ва онро бар лавҳаҳо равшан баён нам, то ҳар кӣ онро меҳонад, битавонад бишинобад. Зеро рӯё ҳанӯз барои вақти муайян аст, вале дар анҷом он суҳан хоҳад гуфт, ва дурӯғ нахоҳад буд; агарчи таъхир кунад, онро мунтазир бош; зеро он ҳатман хоҳад омад, ва дер нахоҳад кард. Ҳабаққуқ 2:1–3.

Рӯёи паёми фариштаи аввал дар чадвали пешоҳангони соли 1843, ки бо «дасти» Худо роҳнамоӣ шуда буд, навишта шуда буд.

«Ман дидам, ки чадвали соли 1843 бо дасти Худованд роҳнамоӣ шуда буд, ва он набояд тағйир дода шавад; ки рақамҳо ҳамон гуна буданд, ки Ӯ меҳост; ки дасти Ӯ бар он буд ва иштибоҳро дар баъзе аз рақамҳо пинҳон дошт, ба тавре ки ҳеҷ кас онро дида наметавонист, то даме ки дасти Ӯ бардошта шуд». Early Writings, 74.

«Вақти муайяншуда»-и соли 1843 бар рӯйи чадвал нишон дода шуда буд, ва аз ҳамин сабаб он «чадвали 1843» номида мешавад. Он дар соли 1842 ба нашр расид, ба иҷрои он амр дар Ҳабакқук, ки мегӯяд: «рӯёро бинавис ва онро бар лавҳаҳо равшан баён нам». Рӯё мебоист бар «лавҳаҳо», ба шакли чамъ, равшан баён карда мешуд, ва ҳамин нишон медиҳад, ки баъд аз он ки Худованд дасти Худро аз иштибоҳи чадвали 1843 бардошт, он иштибоҳ бар чадвали пешоҳангони соли 1850 ислоҳ мегардид. Он иштибоҳ ноумедии аввалро ба вучуд овард, ва Ирмиё намояндаи онҳое мебошад, ки китоби кӯчакро дар 11 августи соли 1840 хӯрда буданд ва ҳангоме ки вақти муайяншудаи соли 1843 иҷро нагардид, ноумед шуданд.

Ҳангоме ки Ирмиё китоби хурдро дар соли 1840 хӯрд, он барои дили ӯ «шодӣ ва сурури» ӯ буд; аммо вақте ки ноумедӣ фаро расид, ӯ дигар «шодӣ намекард» ва «ба сабаби» «дасти» Худо «танҳо менишаст». Дасти Худо «хатро дар баъзе аз рақамҳо» пӯшида буд ва ҳамин боис гардид, ки Ирмиё эҳтимоли онро ба назар гирад, ки гӯё Худо дурӯғ гуфта бошад. Ваъдае ки ба Ирмиё дода шуд, ин буд, ки агар ӯ аз рӯҳафтадагии худ «бозгардад», Худо Ирмиёро ҳамчун «дахони» Худ қарор хоҳад дод. Агар Ирмиё аз ноумедии худ ба сӯи Худо бозгардад ва эътироф намояд, ки ӯ дар давраи таъхири масали даҳ бокира қарор дорад, Худо ӯро ҳамчун сухангӯе ба қор хоҳад бурд, ки дақиқан муайян хоҳад кард, ки рӯё кай бояд фаро расад ва дигар таъхир накунад.

Мақсади баён кардани ин воқеиятҳо дар ин ҷо он аст, ки собит гардад: бо ҳамаи паёмҳои фаришта, «омадан»-ҳо ва «қувватёбӣ»-и онҳо паёме ҳастанд, ки масъалаи ҳаёт ё маргро пеш мегузорад ва ду табақаи ибодаткунандагонро ба вучуд меорад. Се фаришта се қадами раванди пешравандаи озмоиш мебошанд. Барои нуктаи мавриди назари мо муҳимтар аз ин он аст, ки гарчанде фаҳмиши ҳафт раъд чанде пас аз фаро расидани «вақти интиҳо» дар соли 1989, вақте ки шаш ояти охирини Дониёл кушода шуданд ва анҷоми довариро эълон намуданд, шинохта шуда буд, боз як кушодашавии дигари ҳафт раъд дар поёни таърихи фариштаи сеюм вучуд дорад.

Таърихи оғози адвентизм аз кушода шудани мӯҳри фариштаи аввал дар соли 1798 оғоз меёбад, ва он бо кушода шудани мӯҳри як ҳақиқате ба анҷом мерасад, ки Худованд дасти Худро бар он ниҳода буд, то ноумедиро ба вучуд оварад. Пас аз он ӯ дасти Худро бардошт (мӯҳрро кушод) ва паёми вақти таъхирро ошкор намуд.

Таърихи анҷоми адвентизм аз кушода шудани муҳри паёми фариштаи сеюм дар соли 1989 оғоз меёбад, ва бо кушода шудани муҳри ҳақиқате анҷом меёбад, ки Худованд дасти Худро бар он нигоҳ дошта буд, то ноумедие ба вучуд оварад. Акнун ӯ дасти Худро бармедорад, ва ба ин тарз паёми ноумедии аввал ва вақти таъхирро аз муҳр мекушояд. ӯ мақсади 18 июли соли 2020-ро аз муҳр мекушояд.

Бинобар ин, чунин мегӯяд Худованд: Агар ту бозгашт намоӣ, он гоҳ Ман туро бармегардонам, ва ту ба ҳузури Ман ҳоҳӣ истод; ва агар гаронбаҳоро аз пасту разил ҷудо кунӣ, мисли даҳони Ман ҳоҳӣ буд; бигзор онҳо назди ту бозгарданд, вале ту назди онҳо бознагард. Ва Ман туро барои ин қавм мисли девори муҳкамаи биринҷин ҳоҳам гардонид; ва онҳо бар зидди ту хоҳанд ҷангид, аммо бар ту ғолиб нахоҳанд омад; зеро ки

Ман бо ту ҳастам, то туро наҷот диҳам ва халос кунам, мегӯяд Худованд. Ва Ман туро аз дасти шарирон раҳо хоҳам кард, ва туро аз дасти даҳшатнокон фидия хоҳам дод. Ирмиё 15:19–21.